

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola Synodalis Ex Romano Concilio Ad Episcopos Illyrici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

Auxentius
quando de-
iectus.

confirmantur, teste Athanasio ad Epictet. *Diuersis Conciliis per Galliam, Hispanias & Romæ celebratis, omnes qui in eo Conuentu fuere, istos lucifugas, qui sese etiamnum occultant, & quæ Arii sunt sapiunt, Auxentium dico Mediolanensem, Vrsacium, Valentem & Caium Pannonem, communi calculo, vnius Spiritus incitatu, anathemate percusserunt.* Auxentius quâquam synodali iudicio hoc anno condemnatus esset, non tamen ante 374. annum Christi sede Mediolanensi exturbari potuit, ideo quod imperator per summam nequissimi hominis simulationem deceptus, illi de hæresis infamia calumniam inferri existimaret. Nisi enim eum summa imperatoris suffulisset auctoritas, quo pacto ipse tot Conciliis damnatus, & a populo Mediolanensi vt hæreticus derelictus, subsistere potuisset? Eundem inuitis quoque magistratibus hanc sedem vsque ad obitum detinuisse, ex eo exploratum videri potest, quod Ambrosius a Probo ad eam prouinciam administrandam missus, agens Mediolani, eum quem execrabatur, pati coactus fuerit. Post quinquennium Auxentio e viuis sublato, Ambrosius, cui Probus præfecturam administraturo dixerat: *Vade, age non vt iudex, sed vt episcopus:* diu multumque relictus, in episcopatu Mediolanensi suffectus fuit. In hac eadem Synodo Vrsicinum schismaticum, crebrius in Damasum studia renouantem, rursus damnatum fuisse, constat ex epist. Valentiniiani imperatoris apud Baron. anno prædicto.

EPISTOLA SYNODALIS EX ROMANO CONCILIO AD EPISCOPOS ILLYRICI.

Episcopi ad sanctum Concilium Romæ conuocati, Damasus, Valerianus, & ceteri, dilectis fratribus episcopis qui sunt in Illyrico, in Domino salutem.

Exstat apud
Theodor.
lib. 2. cap.
22. Sozom.
lib. 6. cap.
23.

ETSI nobis pro certo persuasum est, sacerdotes Dei sanctissimi, vos sacrosanctam fidem nostram, quæ doctrina apostolorum fundata est, firme retinere, eamque populo prædicare, quæ certe a decretis patrum, a quibus par est reliquos erudiri, nulla ex parte discrepat: tamen significatum est nobis a fratribus, qui in Gallia & in agro Venetorum habitant, nonnullos ad hæresim amplexandam omni studio incumbere. Quod quidem malum ne existat, non modo præcauere debent episcopi, verum etiam quicumque errores, vel quorumdam inficitia, vel simplicitate eorum, qui peruersas interpretationes secuti sunt, in ecclesiam inuecti videntur, his se op-

ANNO CHRISTI 369. ponere, Concilioque prouiderē, ne deinceps in varias discrepantesque doctrinas denuo prolabantur imperiti, sed quoties dissentientes opiniones ipsorum auribus inculcatæ fuerint, firme patrum sententiis adhærescant.

Hac de causâ a nobis decisum est, vt Auxentius nominatim condemnetur. Quare omnes legis diuinæ doctores, qui ditioni Romanæ subiiciuntur, ea quæ legis sunt sapere, & fidem variis doctrinis nequaquam contaminare debent. Etenim vbi primum vitiosa Arianorum doctrina & blasphemia vigere inciperet, quæ etiam hoc tempore latissime serpit; trecenti decem & octo episcopi, patres nostri, habito Nicææ Concilio, hoc muro ad arma diaboli arcenda fidem nostram cinxere, & hoc antidoto venena depulere mortifera, sic vt crederetur, vnam esse Patris & Filij substantiam, vnam deitatem, virtutem vnam, vnam potentiam, vnam figuram; quinetiam Spiritum sanctum vnam eandemque cum illis substantiam habere & substantiam. Eum autem qui aliter sentiret, a nostra communione iudicarunt alienū. Quam salutarem decisionem & decretum plane venerandum nonnulli postea aliis nouis decretis violare labefactareque studuerunt.

At vero initio, quod peccatum erat ab illis, qui Arimini formulam fidei Concilii Nicæni nouare retractare ve
Auxentius Romæ dānatus.
 coacti sunt, aliqua ex parte propterea sarciebatur, quod se disputatione alio tempore habita fatebantur a veritate abductos, quodque suam fidei formulam nequaquam sententiæ Nicæni Concilii aduersari cogitabant. Siquidem numerus episcoporum, qui erant Arimini in vnum congregati, præiudicii vim habere non debet: præsertim cum formula illa composita sit, neque episcopo Romano, cuius sententia præ ceteris omnibus expectanda erat; neque Vincentio, qui tot annis episcopatum integre gesserat, neque aliis eidem consentientibus: cumque etiam (quod est omnium maximum) illi ipsi, vti ante diximus, qui in fraudem illecti, a veritate deflexisse visi sunt, & post ad meliorem mentem denuo traducti, plane testentur, hanc formulam sibi magnopere displicere.

Itaque vestra integritas manifesto videt, hanc fidem so-
Excommunicatio- nem & priuationem
 lam, quæ auctoritate apostolica Nicææ stabilita est, firme

Damasus
comminatur.

perpetuo retinendam esse. Atque de hac ipsa fide tum episcopus orientis, qui se de catholica ecclesia esse profiterentur, tum occidentis etiam episcopus nobiscum vna gloriari constat. Porro autem pro certo credimus, eos qui alia opinione tenentur irretiti, propter suum conatum breui fore & a nostra segregatos communionem, & nomine episcoporum priuatos, vt tandem populo errore ipsorum liberato, detur respirandi locus. Nam multitudinis error tamdiu nullo modo corrigi poterit, quamdiu episcopi eodem tenentur implicati. Quocirca facite, vt vestra reuerentia iudicium cum omnium Dei sacerdotum iudicio, cui vos firme & constanter adherere credimus, omnino consentiat. Quod si fiat, eandem vobiscum rectam credendi viam nos quoque debemus insistere. Vestra caritas quæso ad nos rescribat, vt inde lætitiā capiamus. Valete fratres honoratissimi.

CONCILIVM ROMANVM III.

SVB DAMASO,

In quo Apollinaristarum hæresis damnata.

NOTÆ.

Causa &
locus Con-
cilii.

* *Concilium Romanum.*] Causa huius Romæ celebrati Concilii hæc est. Vitalis, vt supra in notis ad epistolam primam diximus, in Christo carnem & mentem fuisse dolose confessus (per mentem enim diuinitatem Christi intelligebat) in communionem catholicam susceptus fuerat.

Acta Con-
cilii.

Sed cum fraus & dolus impostoris hæretici animaduersus fuisset, *Damasus* (ait Gregor. Nazianz. epist. 2. ad Hellen.) *cum postea relictus edoctus fuisset, simulque in pristinis ipsos expositionibus perstare audisset, eos ab ecclesia cætu abdicauit, fideique libellum* (oblatum scilicet ante Romæ) *cum anathematismo deleuit.* Ita igitur hoc Concilio cum ipsa hæresi hæresis auctor Apollinaris, Vitalis & Timotheus eiusdem discipuli ac sectarii merito condemnati. Qua de re hæc Sozom. lib. 6. cap. 25. *Hanc quidem Apollinaris hæresim apud multos serpere Damasus episcopus Romanus, & Petrus episcopus Alexandrinus, certiores facti, primi omnium Concilio Romæ conuocato eandem alienam esse ab ecclesia catholica pronuntiarunt.* Apollinarem cum Timotheo eius discipulo hac Synodo condemnatum fuisse, Damasus episcopis orientalibus, per literas ad eos scriptas, & supra ex Theodoro.